

Dan Diaconu: Contextul european

🕒 Acum 17 minute 👁 13 Vizualizari 📖 5 Timp de citire

Cu toate că lucrurile par a se așeza într-o direcție, din punct de vedere politic ceea ce se întâmplă în Europa este cât se poate de suspect. Într-adevăr, popularii se bucură că au locuri mai multe, doar că și aici, la fel ca la noi, de fapt nu a câștigat nimeni. Într-adevăr, vedem un avans al dreptei, doar că acest avans nu este atât de clar precum ar trebui. Și, mai mult, ascunde în spatele său jocuri suspecte.

Ursula visează că se va întroniza din nou. Eu unul nu cred asta, cu toate că și-a așezat apele încă de dinainte de alegeri. Dreapta care a avansat suficient de mult nu cred că o va lăsa pe actuala nulitate europeană să ocupe din nou un post cheie. Și nici cei care aparent o susțin nu vor face asta deoarece știu bine presiunile la care sunt supuși la bază, în țările lor. Însă cel mai important lucru este acela că dinspre Consiliu sorții Ursulei par a nu fi deloc limpezi.

Probabil vă gândiți că marea surpriză a fost în Franța. Acolo, Rassemblement National, multă vreme mișcare acceptată doar ca supapă pentru a mai alina durerile francezilor sufocați de ocupația politico-economică de care au parte după Al Doilea Război Mondial, a măturat pe jos cu forțele tefeliste ale lui Macron. Rezultatul a fost atât de șocant pentru Macron încât îi este efectiv frică să nu o sfârșească executat în piața publică. Poate vi se par lucruri mult prea radicale, dar credeți-mă că situația sa este la limită, Macron confruntându-se deja cu diverse rebeliuni din partea unor centri de forță ai țării. Cum frăiele îi scapă din mâini s-a hotărât să-și joace o ultimă carte, precum un cartofor, la cacealma.

Doar că surpriza abia acum iese la suprafață. Éric Ciotti, președintele Les Républicains (LR, partidul lui de Gaulle), a recunoscut că partidul său vorbește aceeași limbă cu cel al lui Jordan Bardella/Marine Le Pen. Mai mult Ciotti ar dori să facă o alianță, doar că goangele pro-americane din partidul său au început să facă zgomot, cerându-i demisia. Noi, obișnuiți fiind cu detonările sorosistilor, știm bine modul de acțiune al acestor jigodii. Francezii, mai prostovani de felul lor, încă mai au sensibilități de acest gen, iar acesta este motivul pentru care merită ceea ce li se întâmplă.

Trecem la nemți, unde avem o nouă surpriză. Știu, vă gândiți la Alternative für Deutschland, doar că evoluția lor deja nu mai e surprinzătoare. Scorul electoral excelent este o garanție a creșterii influenței partidului. Și influența, de crescut nu crește doar în rândul electoratului, ci și în cel al serviciilor de forță, unde apar tot felul de bușeli inexplicabile. Surpriza despre care vreau să vă vorbesc este însă alta, numele său fiind Alianța Sahra Wagenknecht (BSW). Lider al partidului este o politiciană de stânga, tot din Estul Germaniei, cea care a dat numele mișcării. Ceea ce este surprinzător la BSW este că a reușit să se situeze pe locul 3 în est, fiind cheia formării unei coaliții cu AfD. Sahra Wagenknecht provine din partidul de stânga Die Linke, din care și-a dat demisia la începutul anului curent. Având în vedere timpul scurt de la înființarea BSW, performanța situării atât de bune în alegeri este cu atât mai mare. Partidul său, cu toate că este de stânga, este un partid de orientare națională, susținând controlul strict al migrației și fiind un adversar al războiului din Ucraina. Din punctul meu de vedere BSW este mult mai periculos decât AfD întrucât este cunoscută atracția nemților pentru naționalism-socialism, astfel încât Sahra Wagenknecht s-ar putea să aibă o evoluție geometrică spectaculoasă, care să scape de sub controlul ocupantului.

În ceea ce privește Italia, nu o să insist. Da, votul obținut de Meloni este unul bun, doar că ea este o paieță a politicii americane în regiune, fiind astfel irrelevantă pentru ideea suveranistă. La fel ca și PiS din Polonia, care o să intre cu o grămadă de europarlamentari. În Ungaria nu sunt surprize, Orban situându-se extrem de bine.

Privind așadar prin prisma rezultatelor, putem constata limpede că Europa progresistă se dărâmă. Chiar dacă progresiștii – alături de socialiști – încă mai controlează destinele, obținând, în virtutea inerției, rezultate bune, timpul lor cred că a trecut. Mă aștept la schimbări structurale masive nu de la actualul Parlament European – care oricum e o carcasă inutilă și bugetofagă – ci de la politica statelor membre. Fără doar și poate că actualele structuri de putere sunt extrem de fragile, astfel încât sunt de așteptat evenimente tulburi, care-i vor arunca pe progresiști de pe scenă. Astfel, întreaga construcție europeană se va vedea nevoită ori să se reformeze adânc, transformându-se într-o „Europă a națiunilor”, ori să dispară. Doar că, mai e ceva;: absolut totul ar putea fi accelerat de un eveniment care e deja previzibil: moartea euro.

Dacă dolarul scârțâie, euro e deja în comă. Rezervele în aur la nivel mondial le-au depășit accelerat pe cele în euro, astfel încât moneda continentului e în suferință gravă. Pare că cei care până acum erau avizi să cumpere euro, vor să scape de el ca de ciumă. Spre deosebire de americani care încă ar mai avea ce să pună pe masă la o negociere, Europa nu are nimic: industria i s-a desființat, coeziunea politică nu există, astfel încât relevanța sa tinde spre zero. Știu, sunt mulți care, îmbătați de „ideea europeană” vor spune că bat câmpii, Posibil, doar că eu constat altceva: noi ne batem ca chiorii pentru o construcție care deja e moartă. Mult mai util ar fi să avem instinctele șobolanilor întrucât corabia se scufundă! Și, dacă vom rămâne blocați în

să ne spună că în Califatul Europa e oră de rugăciune, astfel încât trebuie să ne prezentăm cât mai rapid la moschee.

Autor: Dan Diaconu

Sursa: <https://trenduri.blogspot.com/2024/06/contextul-european.html>

Despre autor

editor